

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání, státní příspěvková organizace**, se sídlem Jankovcova 933/63, Praha 7, zastoupený JUDr. Josefem Donátem, LL.M., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 4. 2025, č. j. 31 Af 40/2023 - 84,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 4. 2025, č. j. 31 Af 40/2023 - 84, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 3. 8. 2023, č. j. ÚOHS-29242/2023/162, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **51 016 Kč** k rukám zástupce žalobce JUDr. Josefa Donáta, LL.M, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 8. 2015, č. j. ÚOHS-S1091/2014, S0354/2015/VZ-21931/2015/542/JVo (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), uznal žalobce vinným ze spáchání dvou správních deliktů (dále také „*přestupků*“) podle § 120 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném

k 31. 10. 2014 (dále jen „ZVZ“), kterých se měl žalobce dopustit ve spojení s veřejnou zakázkou „CZVZ – zajištění informační infrastruktury a souvisejících služeb pro řízení a kontrolu společné části maturitní zkoušky (MZ) – JŘBU“ (dále jen „veřejná zakázka v JŘBU“). Uvedených správních deliktů se měl žalobce dopustit tím, že a) nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 ZVZ, neboť dne 31. 10. 2014 uzavřel smlouvu v jednacím řízení bez uveřejnění (dále také jen „JŘBU“) s dodavatelem z důvodu krajně naléhavého případu, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky; b) uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku bez uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení podle § 146 odst. 1 ZVZ, ačkoli byl povinen toto oznámení uveřejnit. Za tyto správní delikty žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 500 000 Kč.

[2] Předseda žalovaného následně rozhodnutím ze dne 6. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R277/2015/VZ-36916/2016/322/KBe (dále jen „*první rozhodnutí předsedy žalovaného*“), zamítl rozklad žalobce podaný proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil. První rozhodnutí předsedy žalovaného poté zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 9. 2018, č. j. 31 Af 80/2016 - 85 (dále „*první rozsudek KS*“). První rozsudek KS pak na základě kasační stížnosti žalovaného zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 1. 2022, č. j. 5 As 340/2018 - 64 (dále „*první rozsudek NSS*“). Následně první rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 2. 11. 2022, č. j. 31 Af 80/2016 - 164 (dále „*druhý rozsudek KS*“). Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 11. 5. 2023, č. j. 9 As 220/2022 - 33 (dále „*druhý rozsudek NSS*“). Předseda žalovaného proto o rozkladu rozhodoval znovu a rozhodnutím ze dne 3. 8. 2023, č. j. ÚOHS-29242/2023/162 (dále „*druhé rozhodnutí předsedy žalovaného*“), potvrdil výrok prvostupňového rozhodnutí o vině ve vztahu k prvnímu ze správních deliktů a v této části rozklad zamítl (výrok I.), zrušil výrok o vině ve vztahu k druhému ze správních deliktů a řízení o něm zastavil (výrok II.), změnil výrok o pokutě tak, že ji snížil na částku 350 000 Kč (výrok III.), a zrušil výrok o uložení zákazu plnění smlouvy a řízení v této části zastavil (výrok IV.).

[3] I proti druhému rozhodnutí předsedy žalovaného podal žalobce žalobu ke krajskému soudu. Krajský soud žalobu zamítl nyní přezkoumávaným rozsudkem ze dne 1. 4. 2025, č. j. 31 Af 40/2023 - 84 (dále „*napadený rozsudek*“). V napadeném rozsudku se krajský soud zabýval několika okruhy žalobních námitek, přičemž žádný z nich neshledal důvodným. Hojně přitom vycházel ze svého druhého rozsudku, ve kterém dle svého názoru již vypořádal podstatnou část žalobcovy argumentace, a jehož závěry byl sám vázán.

[4] Žalobce dle krajského soudu neuvedl žádnou argumentaci ani důkazy, které by odůvodnily odklon od závěrů druhého rozsudku KS. Především tak dospěl k závěru o prodlení v zadávacím řízení (resp. v jeho zahájení) na veřejnou zakázku s názvem „CZVV – zajištění informační infrastruktury a souvisejících služeb pro řízení a kontrolu společné části maturitní zkoušky“ (dále jen „*původní veřejná zakázka*“ a „*původní zadávací řízení*“), kdy šlo o nadlimitní veřejnou zakázku zadávanou v užším řízení. V důsledku tohoto prodlení došlo ke vzniku stavu krajní naléhavosti, a tedy k zadání veřejné zakázky v režimu JŘBU. Toto prodlení zapříčinilo jednání Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále „*ministerstvo*“ či „*MŠMT*“), přičemž ministerstvo vystupovalo v roli zřizovatele žalobce. Jednalo se tak ve svém důsledku o interní úkony přiřitatelné žalobci. Zpoždění původního zadávacího řízení tedy nebylo způsobeno legislativní činností ministerstva (resp. ministra),

pokračování

která by směřovala ke změně vyhlášky MŠMT č. 177/2009 Sb., o bližších podmínkách ukončování vzdělávání ve středních školách maturitní zkouškou (dále jen „*vyhláška č. 177/2009 Sb.*“), jak tvrdil žalobce. Neexistuje totiž žádný formalizovaný podklad, který by o takové legislativní činnosti vypovídal, a který by mohl být reálným důvodem pro pozdní zadání původní veřejné zakázky (možné vyloučení odpovědnosti za žalobci přičítaný správní delikt, odvíjející se od rozlišení mezi řídicí a normotvornou činností ministerstva, potažmo ministra, se opíralo o závěry vyslovené v druhém rozsudku KS). Zároveň žalobce dle krajského soudu zadal původní veřejnou zakázku opožděně, neboť nezohlednil všechny v úvahu přicházející blokační lhůty podle ZVZ, které měly za následek vyloučení možnosti včasného ukončení původního zadávacího řízení. Tyto blokační lhůty podle krajského soudu žalobce nesprávně nevzal v potaz při sestavování harmonogramu původní veřejné zakázky.

[5] Krajský soud nepovažoval za důvodné ani další žalobcovy námitky týkající se časového aspektu zadání původní veřejné zakázky. Totéž platí o žalobních námitkách ohledně možných změn zadávacích podmínek prováděných po dubnu 2014. V tomto směru žalobce dle krajského soudu pouze vytrhával z kontextu úvahy předsedy žalovaného a přisuzoval jim jiný význam, než který vyjadřoval předseda žalovaného ve svém druhém rozhodnutí. Dále krajský soud neshledal ani důvod pro aplikaci přístupu „*v pochybnostech ve prospěch obviněného*“. Konečně krajský soud nevyhověl žalobní námitce spočívající v údajném nerespektování pokynu soudu ze strany žalovaného, resp. jeho předsedy.

[6] Proti napadenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „*stěžovatel*“) kasační stížnost. Tu opřel o kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Krajský soud dle stěžovatele věc nesprávně právně posoudil a jeho rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný. Rovněž žalovaný vycházel při svém rozhodování z nesprávného posouzení skutkového stavu a jeho závěry nemají oporu ve správním spise; pro tyto vady měl krajský soud žalované rozhodnutí zrušit.

[7] V úvodu své kasační stížnosti stěžovatel upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2025, č. j. 7 As 131/2024 - 37, kterým Nejvyšší správní soud vyhověl jeho kasační stížnosti a zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2024, č. j. 3 Af 11/2023 - 42, i jemu předcházející rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství. Přestože Nejvyšší správní soud v dané věci přezkoumával rozhodnutí finanční správy týkající se odvodu za porušení rozpočtové kázně, mají jeho závěry význam i nyní, neboť uvedený spor se týkal problematiky (zadání) stejných veřejných zakázek, kterými se zdejší soud zabývá v nyní vedeném řízení (v odkazované věci kasační soud posuzoval, zda bylo namíste uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně v důsledku zadání veřejné zakázky v režimu JŘBU).

[8] Stěžovatel poté namítl nesprávné posouzení právní otázky, jaké lhůty byl jako zadavatel původní veřejné zakázky povinen zohlednit při stanovení harmonogramu zadávacího řízení. Jde tedy o to, zda byl povinen zohlednit pouze základní (patnáctidenní) blokační lhůtu pro podání námitek dle § 82 odst. 1 ZVZ (tato blokační lhůta běží z povahy věci vždy), nebo zda byl povinen zohlednit i všechny navazující blokační lhůty, včetně lhůty podle § 111 odst. 5 ZVZ (do uplynutí lhůty pro podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, a je-li tento návrh podán včas, 45 dnů ode dne doručení námitek). Závěr žalovaného a následně i krajského soudu je ohledně této otázky

dle stěžovatele zcela arbitrární, bez opory v jakékoli rozhodovací či metodické praxi před rokem 2014. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s právním hodnocením krajského soudu ohledně toho, proč stěžovatel naopak nemusel počítat se zdržením zadávacího řízení v případě nařízení předběžného opatření žalovaným. Žalovaný i krajský soud dle stěžovatele načrtli naprosto nepředvídatelnou linii, od jejíhož překročení fakticky odvozují spáchání správního deliktu, a to aniž měl stěžovatel možnost tuto linii znát předem a zohlednit ji při přípravě zadávání původní veřejné zakázky.

[9] Stěžovatel také nesouhlasí se závěrem, že jistá dílčí zdržení původního zadávacího řízení byla přičitatelná stěžovateli a spočívala v jeho úkonech od získání souhlasu ministra se zahájením zadávacího řízení dne 23. 4. 2014 až do samotného zahájení původního zadávacího řízení dne 24. 6. 2014. Konkrétně stěžovatel nesouhlasí s tím, že mohl zjednodušit předmět plnění a že zdržení rovněž způsobil opětovným uveřejněním dílčích změn.

[10] Dále stěžovatel namítl nesprávné posouzení skutkového stavu, a to v souvislosti s otázkou příprav normotvorného záměru změny režimu státních maturit na počátku roku 2014 ze strany MŠMT, který tehdy mohl zasáhnout i do předmětu plnění zde posuzovaných veřejných zakázek, tedy do státních maturit v roce 2015. Stěžovatel dle svého přesvědčení prokázal, že ještě v únoru roku 2014 ministr nevyklučoval změny (elektronizaci) maturit v roce 2015. Případná změna maturit by se navíc udála pouze prostřednictvím změny příslušné vyhlášky č. 117/2009 Sb., kterou lze provést v krátkém časovém horizontu a ministr k ní nepotřebuje součinnost žádných jiných státních orgánů. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně hodnotil předložené důkazy a nesprávně odmítl provést další navržené důkazy, ačkoliv skutkový stav v tomto ohledu i dle názoru krajského soudu nebyl dostatečně zřejmý. Pokud krajský soud vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, mělo být v pochybnostech rozhodnuto ve prospěch stěžovatele, což se však nestalo.

[11] Svůj závěr o tom, že stěžovatel nemusel vyčkávat na případné změny organizace maturit v roce 2015, založil krajský soud zejména na skutečnosti, že neexistují žádné záznamy o vyvíjené legislativní činnosti směřující k těmto změnám. Podle stěžovatele však nebylo dostatečně zjištěno, že takové záznamy skutečně neexistují. Stěžovatel jako zadavatel a „*pouhý adresát*“ koncepčních změn ze strany MŠMT nemá k dispozici všechny formální dokumenty, které v této věci mohly vzniknout na ministerstvu. Stěžovatel v řízení před žalovaným i krajským soudem navrhoval doplnění dokazování zejména výsledkem tehdejšího ministra školství a dalších relevantních úředníků MŠMT (k jeho či jejich normotvorným záměrům na začátku roku 2014), ale nebylo mu vyhověno. Namísto doplnění důkazů krajský soud konstatoval, že žádné záznamy neexistují. Povinnost dostatečně zjistit skutkový stav v daném sporu byla navíc o to silnější, neboť řízení se stěžovatelem žalovaným zahájil z moci úřední.

[12] Stěžovatel dle svého přesvědčení navíc předložil řadu zejména mediálních výstupů tehdy nového ministra školství, ve kterých byl jasně prezentován jeho úmysl provést změnu státních maturit již od roku 2015. Krajský soud však tyto důkazy hodnotil nesprávně. V tomto ohledu dle stěžovatele nelze přičítat k jeho tíži podobu těchto důkazů, tedy formu mediálních výstupů. Stěžovatel neměl žádný vliv na jednání ministra a nemohl mu ani nijak „uložit“, aby vytvářel o svých zásadních koncepčních úvahách a záměrech „*oficiální*“ dokumenty MŠMT, které by následně mohly být předloženy jako podklady stěžovatelova

pokračování

postupu. Mediální výstupy je tak třeba akceptovat jako relevantní (a pravděpodobně jediné) „písemné“ doklady o skutečných záměrech tehdejšího ministra. Krajský soud proto dle stěžovatele pochybil, pokud uvedeným podkladům nevěnoval kvůli jejich formě patřičnou pozornost. Podle stěžovatele je tedy chybný závěr žalovaného i krajského soudu, že zamýšlené změny již od roku 2015 byly nepravděpodobné. Dle stěžovatele se žalovaný i krajský soud měli zabývat otázkou, zda bylo technicky možné tento záměr zrealizovat, a tedy zda se stěžovatel mohl důvodně „obávat“ takto rychlé změny ještě pro rok 2015. Zde je dle stěžovatele třeba učinit jednoznačný závěr, že „extra-rychlé“ přijetí příslušné změny a její účinnost již pro rok 2015 nebylo vyloučené, a to právě zejména s ohledem na její provedení „pouze“ prostřednictvím vyhlášky.

[13] V souvislosti s námitkou nesprávně, resp. nedostatečně zjištěného skutkového stavu, stěžovatel namítl i nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Ten dle jeho názoru nijak nevysvětlil, na základě čeho dospěl k závěru, že na počátku roku 2014 bylo vysoce nepravděpodobné, že dojde ke změně podoby státní maturity již pro rok 2015. Stěžovatel dle svého názoru naopak předložil řadu argumentů a důkazů, proč daná pravděpodobnost byla naopak velmi vysoká.

[14] Rovněž stěžovatel trvá na své námitce, kterou uplatnil již v žalobě, že nelze součinnost MŠMT hodnotit pouze podle toho, že finálním „formálním“ výstupem byl souhlas MŠMT (se zahájením původního zadávacího řízení) jako zřizovatele. Dle stěžovatele nelze nevidět, že tento souhlas zřizovatele byl odkládán v důsledku úvah a záměrů MŠMT jako normotvůrce.

[15] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který především upozornil na to, že se stěžovatelovy kasační námitky do značné míry shodují s tím, co namítl již v řízení před krajským soudem. Žalovaný proto odkázal na napadený rozsudek krajského soudu, který je dle jeho názoru dostatečně odůvodněný a s jehož právními závěry žalovaný souhlasí. I dle žalovaného je třeba rozlišovat, zda ministr vystupoval v pozici zřizovatele stěžovatele (v takovém případě jeho jednání bylo přičitatelné stěžovateli), či v pozici normotvůrce (v takovém případě by jeho jednání působilo vůči všem a nebylo by přičitatelné stěžovateli). Krajský soud dle žalovaného správně potvrdil, že stěžovatel žádným z předložených důkazů neprokázal konkrétní snahy ministerstva vedoucí ke změně státních maturit již v roce 2015 a zejména reálnou možnost změn podoby státních maturit již od tohoto roku. Žalovaný připouští, že z určitých mediálních výstupů ministra školství z období přelomu let 2013 a 2014 vyplývaly jisté úvahy nad úpravou státních maturit, nicméně tyto úvahy neměly žádné konkrétní obrysy a již vůbec ne ve vztahu k roku 2015. K uvedenému právnímu posouzení navíc správní soudy v dané věci dospěly opakovaně. Změna parametrů veřejné zakázky, která způsobila zdržení zahájení zadávacího řízení, tak byla přičitatelná výhradně stěžovateli. Skutečnost, že změny vycházely z pokynů stěžovatelova zřizovatele, nezabavuje stěžovatele odpovědnosti, neboť ten rozhoduje o způsobu zadání veřejných zakázek a jedná formálně nezávisle. Vnitřní procesy stěžovatele ani jeho zřizovatele tedy nemohly odůvodnit použití JŘBU, ani zbavit stěžovatele povinností, které mu ukládá zákon.

[16] Dále žalovaný souhlasil s posouzením krajského soudu ohledně povinnosti stěžovatele zohledňovat zákonné blokační lhůty a také stran konstatovaného rozdílu oproti „blokaci“ založené předběžným opatřením žalovaného. Důvodnost stěžovatelovy kasační

stížnosti rovněž nemohl založit ani jeho odkaz na rozsudek č. j. 7 As 131/2024 - 37. Otázky, které Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku označil za dosud nevyřešené (zejména otázku přičitatelnosti zdržení stěžovateli při zadání původní veřejné zakázky v užším řízení, jež měla za následek navazující stav krajní naléhavosti), byly ve větvi sporu nyní posuzované pod sp. zn. 21 As 83/2025 již podrobně posouzeny a vypořádány. Na základě toho nelze tvrdit, že by stěžovateli byly neodůvodněně přičítány k tíži skutečnosti, které jsou závislé na jednání třetích stran. Naopak ve druhé větvi sporu rozsudek Městského soudu v Praze i rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zjevně neobsahovaly tak detailní popis skutkového i právního posouzení jako v nyní projednávaném případě. S ohledem na jednoznačné zjištění skutkového stavu nebylo dle žalovaného namístě aplikovat ani postup dle zásady *in dubio pro reo*, jak požadoval stěžovatel. Žalovaný a zároveň i krajský soud na základě reálného průběhu původní veřejné zakázky správně vyhodnotili, že stěžovatel postupoval liknavě, neboť se zadáváním původní veřejné zakázky započal pozdě. K tomuto prodlení vedly již dopodrobna rozebrané interní problémy na jeho straně.

[17] Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel replikou. V té zopakoval obsáhlou argumentaci ohledně toho, že dle svého názoru prokázal skutečnosti spojené s uvažovanými změnami státních maturit již pro rok 2015, resp. že uvedená klíčová skutečnost sporu zůstala přinejmenším sporná. Řízení o přestupku je ovšem ovládáno zásadou vyšetřovací. Žalovaný proto byl povinen aktivně zjišťovat všechny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatele jako obviněného. Stran prokázání normotvorné činnosti ministerstva žalovaný neprovedl žádné aktivní opatřování důkazů. Vycházel výhradně z důkazů předložených stěžovatelem, a navíc některé relevantní důkazy, které stěžovatel navrhoval, odmítl provést. Pokud zůstaly pochyby ohledně záměru MŠMT týkajícího se změn podoby státních maturit v roce 2015, mělo být postupováno ve prospěch stěžovatele. Dále stěžovatel zopakoval, že provedení dílčích úprav zadávacích podmínek před samotným zahájením zadávacího řízení je přirozenou součástí procesu zadávání veřejných zakázek a nepochybně bylo stěžovatelem zohledňováno v jeho manažerských úvahách. Pokud by s takovými drobnými úpravami nepočítal, pak by bylo zcela zbytečné předkládat zadávací dokumentaci „ke kontrole“ MŠMT jako zřizovateli. Stále platí, že pokud by nedošlo ke zdržení způsobenému normotvornou iniciativou ministra školství, tak provedení těchto drobných úprav by nemělo žádný vliv na průběh zadávacího řízení a dodržení zákonných lhůt.

[18] Stěžovatel opakovaně upozornil na rozsudek č. j. 7 As 131/2024 - 37, který dle jeho názoru otevřel zejména možnost změny právního náhledu na závaznost termínů a lhůt, které byl stěžovatel coby zadavatel povinen respektovat při přípravě harmonogramu původního zadávacího řízení. Stěžovatel tuto změnu očekává zejména proto, že dosavadní závěry krajského soudu byly v tomto směru nesprávné a nepřihlížely ke skutečné realitě procesu zadávání veřejných zakázek. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že se zdržením způsobeným vydáním předběžného opatření žalovaným nemusí zadavatel počítat, protože uložení předběžného opatření představuje výjimečný postup. Tento názor však neplatí v rámci přezkumu zadávání veřejných zakázek. V něm naopak platí, že předběžné opatření je standardní a téměř automaticky aplikovaný nástroj. V současnosti je předběžné opatření nařizováno vždy, když žalovaný jako orgán dozoru nemůže dokončit správní řízení ve lhůtě dle § 246 zákona č. 134/2016, o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), který s účinností od 1. 10. 2016 nahradil ZVZ. Protože tedy neplatí východisko krajského soudu, a naopak nařízení předběžného opatření bylo a je v praxi žalovaného velmi časté, trvá stěžovatel na své argumentaci, že pokud je mu „ukládáno“, že při přípravě harmonogramu

pokračování

původní veřejné zakázky měl počítat s blokačními lhůtami dle § 111 odst. 5 ZVZ, nelze tuto povinnost konstatovat polovičatě. Buď je tedy zadavatel povinen počítat se všemi zdržením v důsledku přezkumu, která přicházejí v úvahu, včetně nařízení předběžného opatření, anebo nemusí počítat se žádnými. Případně musí zadavatel počítat pouze se základní lhůtou pro podání námitek (§ 82 odst. 1 ZVZ), která běží vždy, ale běh veškerých dalších lhůt se již odvíjí od úkonů třetích stran, a tedy tyto „blokace“ jsou již mimo vůli zadavatele, „a tedy nejsou pro něj závazné“. Proto není důvod rozlišovat mezi blokací nastalou v důsledku návrhu podaného k žalovanému a blokací v důsledku nařízení předběžného opatření ze strany žalovaného. Žalovaný však blokaci v důsledku nařízeného předběžného opatření zjevně nechce připustit jako relevantní faktor, protože pak by zadavatele dostával do zcela neřešitelné a absurdní situace. Zadavatelé by v takovém případě byli nuceni ve svém harmonogramu počítat i se zdržením se zadáním veřejné zakázky v řádu i několika let. Výklad věci však musí být proveden ve prospěch stěžovatele v tom smyslu, že stěžovatel jako zadavatel byl povinen reflektovat maximálně lhůtu pro podání námitek, nikoli cokoliv dalšího. Pokud by se do toho, co mají zadavatelé zahrnovat jako očekávatelná zdržení v rámci harmonogramu zadávání veřejných zakázek, počítaly i ty blokace, které se odvíjejí od úkonů třetích stran, pak není důvod z této množiny vyjímát ani nařízení předběžného opatření jakožto každodenní realitu v přezkumu veřejných zakázek.

[19] Stěžovatel poté v dalším podání zaslal Nejvyššímu správnímu soudu ještě podklady, jimiž měl v úmyslu prokázat důvodnost své kasační argumentaci týkající se blokačních lhůt, které měl v harmonogramu zadání veřejné zakázky zohlednit. K nesprávnosti úvah krajského soudu v tomto směru předložil výroční zprávu žalovaného za rok 2013, výroční zprávu žalovaného o stavu veřejných zakázek v České republice za rok 2013 a analýzu rozhodovací praxe žalovaného z roku 2017. Stěžovatel opět odmítl závěr krajského soudu, že nařízení předběžného opatření představuje mimořádný institut, a že s ním stěžovatel coby zadavatel veřejné zakázky nemusel kalkulovat. Dle stěžovatele je totiž zřejmé, že pokud posledním racionálním okamžikem, do kterého měla být uzavřena smlouva v užším řízení (v původním zadávacím řízení), je datum 31. 10. 2014 (plně v souladu s rozsudkem č. j. 7 As 131/2024 - 37), pak stěžovatel coby zadavatel stihl lhůtu dle § 82 odst. 1 ZVZ i lhůtu dle § 110 ZVZ, ale nestihl lhůtu dle § 111 odst. 5 ZVZ.

[20] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[21] Ačkoli se jedná již o třetí rozhodování Nejvyššího správního soudu v daném sporu, je stávající kasační stížnost přípustná [srov. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Je tomu tak mj. z důvodu, že předchozí dvě kasační stížnosti v tomto sporu podal žalovaný a až nynější kasační stížnost poprvé podal žalobce. Z předchozích dvou rozsudků Nejvyššího správního soudu se v této věci navíc podává, že kasační soud se prozatím téměř nevyjadřoval k meritornímu posouzení prvního správního deliktu, který je stěžovateli kladen za vinu (viz odst. [1] výše). Nejvyšší správní soud totiž doposud především neshledal krajským soudem

původně konstatovanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, kvůli které zavázal krajský soud k meritornímu posouzení věci (první rozsudek NSS) a dále se vyjádřil k použití pozdější právní úpravy, která byla ve vztahu k druhému správnímu deliktu pro stěžovatele příznivější (na základě čehož následně žalovaný řízení ohledně tohoto správního deliktu zastavil – viz druhý rozsudek NSS). Předmětem nynějšího kasačního řízení je však otázka spáchání prvního správního deliktu stěžovatelem, a to navíc z pohledu jím podané argumentace v kasační stížnosti. Ta je tedy, jak již bylo řečeno, přípustná.

[22] Kasační stížnost je **důvodná**.

[23] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami. To, že s tímto odůvodněním stěžovatel nesouhlasí, již není otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, ale jeho věcné správnosti, kterou se kasační soud zabývá níže.

[24] Jak již bylo zmíněno, jádrem nynějšího sporu je posouzení otázky spáchání správního deliktu stěžovatelem, přičemž tento správní delikt měl spočívat v tom, že stěžovatel zadal veřejnou zakázku prostřednictvím JŘBU, aniž by k tomu byly splněny zákonné podmínky – konkrétně podmínky zakotvené v § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ. Dle tohoto ustanovení *zadavatel může zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění rovněž tehdy, jestliže veřejnou zakázku je nezbytné zadat v krajně naléhavém případě, který zadavatel svým jednáním nezpůsobil a ani jej nemohl předvídat, a z časových důvodů není možné zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení.*

[25] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. již zmiňovaný rozsudek č. j. 7 As 131/2024 - 37) z uvedeného ustanovení plynou čtyři podmínky, které je nezbytné kumulativně naplnit, aby mohla být veřejná zakázka zadána v JŘBU. První podmínkou je nezbytnost zadání v krajně naléhavém případě. Druhou je nezpůsobení tohoto stavu zadavatelem. Třetí je nemožnost předvídat tento stav zadavatelem. Poslední, čtvrtou podmínkou, je nemožnost zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení. Nejvyšší správní soud připomíná, že využití JŘBU je výjimkou z pravidla zadávání zakázek v otevřenějších typech zadávacích řízení. Proto musí být podmínky, které mají být naplněny, aby mohlo být využito, vykládány restriktivně. Zároveň platí, že zadavatel musí splnění všech podmínek řádně odůvodnit (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 9. 2004, ve věci C-385/02, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 Afs 23/2012 - 102, ze dne 31. 8. 2015, č. j. 8 As 149/2014 - 68, ze dne 31. 8. 2020, č. j. 2 As 126/2019 - 78, odst. [17] či ze dne 23. 5. 2025, č. j. 10 As 17/2024 - 86, odst. [27]).

[26] Je třeba zdůraznit, že uvedené podmínky se úzce týkají právě zahájení JŘBU. Pokud je tedy v první podmínce uvedena existence krajně naléhavého případu, posuzuje se jeho existence k okamžiku zahájení JŘBU. Obdobně ve čtvrté podmínce uvedená nemožnost

pokračování

zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení se opět posuzuje k okamžiku zahájení JŘBU (rozsudek č. j. 7 As 131/2024 - 37, odst. [16]).

[27] Tento právní rámec je v nynějším sporu aplikován na následující skutkový stav. Před zadáním předmětné veřejné zakázky v JŘBU stěžovatel zadával v užším řízení původní veřejnou zakázku s obdobným předmětem plnění spočívajícím v zajištění informační infrastruktury a souvisejících služeb pro řízení a kontrolu společné části maturitní zkoušky. Přípravy k zadání této veřejné zakázky zahájil stěžovatel oznámením předběžných informací dne 23. 12. 2013. V důsledku opravy nesprávných údajů musel dne 25. 4. 2014 vydat opravné oznámení předběžných informací. Užší zadávací řízení na původní veřejnou zakázku bylo zahájeno oznámením o zakázce dne 9. 6. 2014 ve Věstníku veřejných zakázek (dále jen „VVZ“) a v *Tenders electronic daily* (dále jen „TED“) dne 12. 6. 2014. Dne 24. 6. 2014 bylo vydáno opravné oznámení o původní veřejné zakázce – ve VVZ uveřejněno dne 24. 6. 2014 a v TED dne 27. 6. 2014 (zde Nejvyšší správní soud poznamenává, že některá správní rozhodnutí i podání týkající se stávajícího řízení na několika místech obsahují nesprávná data, zejména pak údaj o datu oznámení o zakázce ve VVZ, za které označují den 24. 6. 2014 – viz např. str. 3 kasační stížnosti, bod 81. prvostupňového rozhodnutí, bod 49. druhého rozhodnutí žalovaného). Stěžovatel následně vyzval přihlášené uchazeče k podání nabídky s termínem do 9. 9. 2014. Nabídku podali tři uchazeči, z nichž dva prokázali splnění kvalifikace. Datum otevírání obálek bylo stanoveno rovněž na 9. 9. 2014. Dne 25. 9. 2014 stěžovatel vybral vítězného uchazeče. Dne 9. 10. 2014 byly podány námitky proti výběru vítězného uchazeče. Poté, co stěžovatel dne 14. 10. 2014 námitky zamítl, byl dne 23. 10. 2014 k žalovanému podán návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Dne 20. 11. 2014 vydal žalovaný předběžné opatření, dle kterého stěžovatel nemohl uzavřít smlouvu o outsourcingu služeb s vybraným dodavatelem. Dne 8. 1. 2015 stěžovatel původní užší zadávací řízení zrušil a následně dne 19. 1. 2015 vyhotovil písemnou zprávu ke zrušené veřejné zakázce.

[28] V mezidobí (po podání námitek proti výběru vítězného uchazeče v užším řízení – viz odstavce [27] výše) stěžovatel zahájil dne 27. 10. 2014 zadávací řízení na veřejnou zakázku se shodným předmětem plnění v JŘBU podle již shora citovaného § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ. Výzvou k podání nabídky ze dne 27. 10. 2014 určil stěžovatel vybranému uchazeči termín jednání o nabídce na veřejnou zakázku v JŘBU od 29. 10. maximálně do 31. 10. 2014. Dne 31. 10. 2014 vybraný uchazeč podal nabídku na veřejnou zakázku v JŘBU a téhož dne stěžovatel tuto nabídku akceptoval. Ještě téhož dne stěžovatel uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na předmět plnění veřejné zakázky v JŘBU. Oznámení o zadání veřejné zakázky v JŘBU bylo uveřejněno ve VVZ dne 13. 11. 2014 a v evropském věstníku dne 14. 11. 2014. Dne 12. 12. 2014 žalovaný obdržel návrh na uložení zákazu plnění smlouvy ze dne 31. 10. 2014. Dne 15. 6. 2015 žalovaný z moci úřední zahájil řízení o možném spáchání předmětných správních deliktů ze strany stěžovatele. Dne 18. 6. 2015 poté žalovaný spojil řízení o návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy i deliktní řízení do jednoho.

[29] V návaznosti na výše uvedený obecný právní rámec a skutkový stav Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro posouzení věci je relevantní stěžovatelem opakovaně zmiňovaný rozsudek č. j. 7 As 131/2024 - 37. V něm kasační soud posuzoval spor týkající se stejných zadávacích řízení, původního a zadávaného v JŘBU, jako ve stávající věci. Je tomu tak přesto, že zatímco nyní Nejvyšší správní soud posuzuje spáchání správního deliktu

dle ZVZ, tak ve věci sp. zn. 7 As 131/2024 se věnoval otázce stěžovatelova odvodu za porušení rozpočtové kázně; povinnost tohoto odvodu přitom daňové orgány vyvodily právě na základě porušení ZVZ ze strany stěžovatele. Obě věci tedy spolu evidentně úzce souvisejí a odvíjejí se od stejných východisek pro rozpočtovou i delikttní odpovědnost stěžovatele. I nyní se tak bude kasační soud přidržovat některých závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 7 As 131/2024 - 37.

[30] Nejvyšší správní soud konstatuje, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stěžovatel zadal veřejnou zakázku v JŘBU v krajně naléhavém případě. Byla tak naplněna první podmínka dle § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ (viz odst. [25] výše; minimálně implicitně to platí rovněž o podmínce čtvrté). Sporné zůstává (ne)naplnění dalších podmínek, konkrétně druhé a třetí, tedy zda si stěžovatel způsobil existenci krajně naléhavého případu sám, respektive zda jej mohl předvídat.

[31] Otázky, zda lze případné prodlení stěžovatele, které mělo dle žalovaného vést k nastoupení stavu krajní naléhavosti a spočívat mj. v tom, že stěžovatel užší zadávací řízení na původní veřejnou zakázku zahájil „až“ v červnu roku 2014, se Nejvyšší správní soud dotkne až později v tomto rozsudku (odst. [47] a násl.). Nyní však jako z výchozího faktoru pro své úvahy vychází z toho, že stěžovatel původní zadávací řízení zahájil dne 9. 6. 2014. Od tohoto data je tak třeba odvíjet úvahy o tom, zda daný typ zadávacího řízení mohl včas „stihnout“.

[32] Pro výpočet zákonných lhůt a dob potřebných pro včasné ukončení zadávacího řízení, které se týkají zodpovězení otázky nastolené v odst. [31] tohoto rozsudku, vytýčil Nejvyšší správní soud v odst. [23] souvisejícího rozsudku č. j. 7 As 131/2024 - 37 tyto otázky, které si měl správní orgán položit:

„1. Jakou dobu/lhůtu pro konkrétní úkon zadavatel využil/stanovil?

2. Jakou dobu/lhůtu pro daný úkon stanovuje zákon či je racionálně akceptovatelná?

3. Lišily se?

4. Pokud ano, jakým způsobem zadavatel odůvodnil delší dobu/lhůtu, kterou mu provedení úkonu trvalo/kteou stanovil? Byla prodleva odůvodněná a racionální vzhledem k předmětu zakázky/jiným důvodům?“

[33] V daném případě bylo v zásadě nezbytně nutné, aby vybraný dodavatel začal plnit předmět veřejné zakázky ode dne 31. 10. 2014, resp. 1. 11. 2014. Samotné druhé rozhodnutí předsedy žalovaného k tomu v odstavci 46. uvádí, že „jelikož účinnost smlouvy, na základě které byl informační systém zadavateli poskytován, měla být ukončena dne 31. 10. 2014, neměl by zadavatel od 1. 11. 2014 zajištěny služby informačního systému. Bez těchto služeb by zadavatel nemohl žádným způsobem plnit úkoly stanovené mu školským zákonem a nezajistil by přípravu a realizaci maturitní zkoušky, čímž by byl významně poškozen veřejný zájem, neboť by bylo ohroženo ukončení středoškolského vzdělávání žáků v maturitních ročnících“. Stěžovatel přitom původní zadávací řízení, jak již bylo řečeno, zahájil dne 9. 6. 2014. Předběžně tak lze konstatovat, že se mu proto nabízel časový prostor v délce necelých pěti měsíců (pokud by žalovaný byl v tomto směru jiného názoru, tedy se i přes výše uvedené domníval,

pokračování

že rozhodné je datum 30. 9. 2014, musí v dalším řízení podrobně odůvodnit, proč tomu tak je – srov. níže odst. [36]).

[34] K závěru uvedenému v předchozím odstavci Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom názoru žalovaného, že daný časový prostor trval pouze do 30. 9. 2014, a to s ohledem na skutečnost, že „dle harmonogramu plnění původní veřejné zakázky měla být první fáze realizována do 30. 9. 2014. [...] Zadavatel rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky v zadávacím řízení původní veřejné zakázky dne 25. 9. 2014, přičemž v souladu s § 82 odst. 1 zákona nemohl uzavřít smlouvu dříve než 11. 10. 2014. V závazném harmonogramu plnění však byl stanoven nejzazší termín realizace do 30. 9. 2014. Je tedy zřejmé, že i v případě nepodání námitek a návrhu na zahájení správního řízení nemohl být tento harmonogram v souladu se zákonnými požadavky“ (viz odst. 49. a 61. druhého rozhodnutí předsedy žalovaného).

[35] Taková úvaha správního orgánu je však značně zkratkovitá a formalistická. Odpovídá sice v širokém slova smyslu na otázku, zda stěžovatel porušil během zadávacího řízení nějaké své povinnosti. Neodpovídá však na to, jestli si stěžovatel způsobil existenci krajně naléhavého případu či zda jej mohl předvídat a v důsledku toho se dopustil správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ ve spojení s § 21 odst. 2 ZVZ (zde kasační soud nechává stranou, zda mohlo či nemohlo jít o pochybení vedoucí ke spáchání odlišného správního deliktu než toho, který je spojen s nezákonným zadáním veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění).

[36] V tomto směru Nejvyšší správní soud odkazuje na odst. [26] svého rozsudku č. j. 7 As 131/2024 - 37, v němž se k vymezení harmonogramu plnění původní veřejné zakázky ke dni 30. 9. 2014 rovněž vyjádřil: „Nejvyšší správní soud [...] připomíná, že posuzována je zakázka zadávaná v JŘBU, nikoliv původní veřejná zakázka zadávaná v užším řízení. V argumentaci správních orgánů (a městského soudu) by tak mělo být zřetelně vymezeno, proč se skutečně jedná o poslední v úvahu připadající termín, po němž by už postrádalo smysl pokračovat v otevřenějším zadávacím řízení. Tento okamžik totiž nemusí splývat s termínem uvedeným v harmonogramu plnění původní veřejné zakázky. Jinými slovy, pokud by například došlo k uzavření smlouvy po 30. 9. 2014, správní orgány musí vzhledem k jejich závěrům zdůvodnit, proč by již bylo z pohledu stěžovatelky uzavření takovéto smlouvy obsoletní. V tomto kontextu se Nejvyšší správní soud přiklání spíše k tomu, že klíčovým okamžikem by mělo být nejzazší datum, do něž bylo možno uzavřít smlouvu bez ohrožení potřeb a zájmů zadavatele (jak uvádí v žalobě stěžovatelka). Správní orgány by tedy při stanovení konce uvedené lhůty měly označit konkrétní datum, které považují za poslední racionální okamžik, do něž mělo smysl pokračovat v zadávání veřejné zakázky v otevřenějším druhu zadávacího řízení. Tento okamžik pak bude zpravidla vycházet z tvrzení zadavatele, na němž zdůvodnění využití JŘBU stojí, a s nímž by měly především správní orgány řádně polemizovat.“

[37] Výše uvedené úvahy kasační soud uvedl k první otázce zmíněné v odst. [32], tedy „jakou dobu/lhůtu pro konkrétní úkon zadavatel využil/stanovil?“. Dále je třeba se zabývat související druhou otázkou, tedy „jakou dobu/lhůtu pro daný úkon stanovuje zákon či je racionálně akceptovatelná?“.

[38] Zde je třeba připomenout zejména § 39 odst. 1 ZVZ, který obsahuje „generální klauzuli“ sloužící k posuzování přiměřenosti lhůt, které veřejný zadavatel v zadávacím řízení stanoví. Dle něj *veškeré lhůty určené veřejným zadavatelem musejí být stanoveny*

s ohledem na předmět veřejné zakázky. Zároveň je nutné vzít v potaz konkrétní (minimální) lhůty, které ZVZ stanoví pro jednotlivé fáze zadávacího řízení. V daném případě jsou to – při zadávání nadlimitní veřejné zakázky v užším řízení – lhůty: a) 37 dnů pro doručení žádosti o účast a prokázání kvalifikace [§ 39 odst. 2 písm. a) ZVZ]; b) 40 dnů pro podání nabídky [§ 39 odst. 3 písm. a) bod 2 ZVZ]. Dále zadavatel c) nesmí uzavřít smlouvu s vybraným uchazečem před uplynutím lhůty pro podání námitek, která činí podle § 82 odst. 1 ZVZ ve spojení s § 110 odst. 4 ZVZ 15 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky.

[39] Naopak bez dalšího nelze po zadavateli požadovat, aby předem zohledňoval blokační lhůtu podle § 111 odst. 5 ZVZ; podle věty první tohoto ustanovení *pokud zadavatel podaným námítkám ve lhůtě podle odstavce 1 nevyhověl, nesmí zadavatel před uplynutím lhůty pro podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, a je-li tento návrh podán včas, ve lhůtě 45 dnů ode dne doručení námitek uzavřít smlouvu*. Tento právní závěr, který se rozchází s názorem předsedy žalovaného (resp. samotného žalovaného) a krajského soudu, uvádí Nejvyšší správní soud s odkazem na svůj rozsudek ze dne 23. 6. 2025, č. j. 1 As 63/2025 - 64. V něm se sice tento soud vyjadřoval k blokačním lhůtám dle § 246 ZZVZ, vázaným na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele [viz § 246 odst. 1 písm. a) a § 246 odst. 2 ZZVZ], princip ale zůstává stejný. Zadavatel by totiž prospektivně musel počítat při zadávání veřejné zakázky i se lhůtou, u níž není jasné, zda bude aktivována, a která principiálně není závislá od jednání zadavatele, ale od aktivity jiných osob.

[40] Nejvyšší správní soud tak v odst. [40] rozsudku č. j. 1 As 63/2025 - 64 uvedl, že „nepovažuje za rozhodné stěžovatelkou uváděné vysvětlení zadávací dokumentace, vyřízení námitek anebo řízení před žalovaným. Jakkoliv obecně jsou zadavatelé povinni počítat s ne zcela hladkým průběhem zadávacího řízení (rozsudek NSS č. j. 1 As 8/2024 - 143, bod 35), při hodnocení toho, zda se zadavatel mohl pokusit odvrátit krajně naléhavou okolnost poptáním plnění v otevřenějším řízení, je nutné naopak počítat s ideálním zadávacím řízením. Jinak by totiž docházelo k omezení hospodářské soutěže na základě pouze potenciálního nezvládnutí otevřenějšího výběrového řízení. V době zahájení výběrového řízení totiž není zřejmé, jestli bude zadavatel poskytovat vysvětlení zadávací dokumentace spojené s prodloužením lhůty pro podání nabídek (§ 98 odst. 4 ZZVZ), zda budou podány námítky či zahájeno řízení u žalovaného spojené se zákazem uzavřít smlouvu (§ 246 ZZVZ). Zahrnutí takové potenciality do hodnocení není s ohledem na výjimečnou povahu JŘBU přípustné. Pokud se ovšem v otevřenějším zadávacím řízení vyskytnou problémy, v jejichž důsledku jej není možné včas dokončit, lze při naplnění dalších podmínek postup v JŘBU akceptovat – jak ostatně akcentoval i žalovaný“.

[41] Citované části rozsudku č. j. 1 As 63/2025 - 64 ostatně navazují na rozsudek č. j. 7 As 131/2024 - 37. I v něm kasační soud dospěl k závěru, že není možné požadovat po zadavateli, který postupoval „přiměřeně ideálně“ či dokonce „ideálně“, aby zohledňoval „okolnosti nezávislé na jeho vůli, které ho donutí následně přistoupit k zadání veřejné zakázky v JŘBU“. Výslovně tak Nejvyšší správní soud hovořil o „podání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, které je spojeno se lhůtami, během nichž nemůže zadavatel uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku. Pokud taková situace nastane, zadavatel sice stav krajní naléhavosti nezpůsobil, mohl jej však předvídat. Pokud vzniku tohoto stavu však nemohl předcházet, respektive se na něj připravit, není mu možné přičítat nesplnění třetí podmínky, tedy předvídatelnosti vzniku stavu krajní naléhavosti. Takový postup by byl v rozporu s cíli ZVZ,

pokračování

neboť by nevedl zadavatele k tomu, aby alespoň „vyzkoušel“ zadat veřejnou zakázku v co nejotevřenějším druhu zadávacího řízení a tím byla zajištěna co nejširší soutěž o veřejnou zakázku, a to pouze proto, že mohl předvídat podání námitek“ (odst. [28] rozsudku č. j. 7 As 131/2024 - 37).

[42] Zdejší soud však dodává, že nelze ustát na mechanickém součtu minimálních lhůt uvedených výše (37 dnů + 40 dnů + 15 dnů). Je totiž třeba zohlednit to, co bylo zmíněno již výše, a sice, že ve smyslu § 39 odst. 1 ZVZ je nutné zohlednit, zda tyto minimální lhůty nejsou modifikovány s ohledem a povahu, resp. předmět konkrétní veřejné zakázky (srov. odst. [22] rozsudku č. j. 7 As 131/2024 - 37). Navíc je třeba připočíst čas pro další nezbytné úkony zadavatele, jako jsou obecně například příprava zadávací dokumentace, vyhodnocení nabídek, uzavření smlouvy apod., a to opět s přihlédnutím k úpravě dle § 39 odst. 1 ZVZ (viz odst. [44] až [47] rozsudku č. j. 1 As 63/2025 - 64).

[43] Bližších úvah správního orgánu si vyžadují i další otázky. Na okraj lze zmínit, že mezi ně patří kupříkladu i to, zda postupy stěžovatele nemohla urychlit jiná forma původní veřejné zakázky, pakliže by se jednalo o racionální postup [kdyby byla původní veřejná zakázka zadávána jako nadlimitní v otevřeném řízení, činila by podle § 39 odst. 3 písm. a) bod 1 ZVZ lhůta pro podání nabídek 52 dnů, přičemž by odpadala 37denní lhůta podle § 39 odst. 2 písm. a) ZVZ]. Především ale si i při sečítání lhůt dle výše uvedených principů žádá posouzení, zda další případná zdržení, ke kterým v zadávacím řízení došlo, lze přičítat zadavateli, resp. nakolik je zadavatel mohl předvídat. V kontextu nyní posuzovaného případu tak jde např. o otázku vydání opravného oznámení o původní veřejné zakázce ze dne 26. 4. 2014, a to také v souvislosti s žádostmi o dodatečné informace k zadávacím podmínkám a s následnými informacemi, které stěžovatel k těmto žádostem poskytl. Rovněž k tomu ostatně poskytuje vodítko rozsudek č. j. 7 As 131/2024 - 37, který v odst. [24] uvádí, že „[n]e každá ‚oprava oznámení o veřejné zakázce‘ či jiné obdobné úkony, se kterými nemusí být před zahájením zadávacího řízení počítáno, totiž budou způsobeny pochybením zadavatele. Obdobně stěžovatelka opakovaně zmiňuje, že potřebuje určitou lhůtu pro posouzení kvalifikace každé nabídky. Tuto argumentaci nelze smést ze stolu pouze s tím, že zákon takovou lhůtu nevymezuje. Správní orgány musí náležitě vážit a posoudit, zda to které prodlení bylo skutečně způsobeno pochybením zadavatele, či nikoliv, a zda je spravedlivé mu je přičítat k tíži (zda učinil vše, co od něj lze rozumně očekávat, aby k prodlení nedošlo a tím se vyhnul použití JŘBU)“.

[44] V rámci hodnocení zde rozebíraných otázek Nejvyšší správní soud ještě jednou připomíná opakovaně citovaný rozsudek č. j. 7 As 131/2024 - 37, který v odst. [29] ke splnění druhé a třetí podmínky pro možnost zadání veřejné zakázky v JŘBU (srov. odst. [25] shora) uvádí, že „bude podstatné například vymezení nejdřívějšího okamžiku, od něž mohla stěžovatelka začít s původním zadávacím řízením a okamžiku, do něž dávalo smysl v otevřenějším zadávacím řízení pokračovat. Již však nebude hodnocen její konkrétní postup v zadávacím řízení, ale hodnocení bude vázáno na ‚předvídatelné‘ úkony v jeho průběhu, a to včetně těch, které jsou nezávislé na vůli stěžovatelky, avšak mají vliv na zadávání veřejné zakázky. Pokud by tedy zadavatel vlastním přičiněním začal zadávat veřejnou zakázku později, než mohl, a v důsledku podání námitek některého z účastníků zadávacího řízení se dostal do stavu krajní naléhavosti, pak nenaplnil třetí podmínku § 23 odst. 4 písm. b) ZVZ. Ve vztahu k druhé podmínce by mu přitom nebylo možno klást k tíži jednání třetích osob. V souladu s výše

uvedenými závěry tak bude muset žalovaný posoudit, zda stěžovatelka mohla předvídat vznik stavu krajní naléhavosti, a řádně se na tuto situaci nepřipravila, či jí řádně nepředcházela“.

[45] Nejvyšší správní soud si je vědom argumentace žalovaného, že zdejší soud vydal rozsudek č. j. 7 As 131/2024 - 37 zejména v reakci na nepřezkoumatelnost příslušného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, a že v nynějším případě jsou závěry správních rozhodnutí podrobněji odůvodněné. Tomu kasační soud do jisté míry přisvědčuje. Přesto však nelze závěr o spáchání vytýkaného správního deliktu stěžovatelem bez dalšího aprobovat. Jak totiž bylo vysvětleno výše, při formulaci svých závěrů nebral žalovaný (resp. předseda žalovaného) v potaz některé důležité okolnosti věci, resp. vycházel z nesprávných právních úvah. To se týká zejména posouzení délky celé doby, kterou měl stěžovatel k dispozici pro dokončení původního zadávacího řízení, a to alespoň v případě ideálního průběhu zadávacího řízení (k tomu, s jakým průběhem zadávacího řízení je legitimní počítat srov. odst. [40] rozsudku č. j. 1 As 63/2025 - 64). Bez dalšího tak nemůže žalovaný vycházet z toho, že tato doba končila již k 30. 9. 2014 (viz odst. [34] až [36] shora). V rámci této doby, která počíná 9. 6. 2014, pak musí žalovaný v intencích uvedených v odst. [38] až [44] tohoto rozsudku zhodnotit, zda stěžovatel postupoval přiměřeně aktivně z hlediska toho, zda mu lze následně přičítat způsobení stavu nezbytnosti zadání veřejné zakázky v krajně naléhavém případě v režimu JŘBU a nakolik mohl stěžovatel tento stav předvídat (jde tedy také o odpovědi na třetí a čtvrtou otázku vymezenou shora v odst. [32], a to v návaznosti na odpovědi na tam obsažené první dvě otázky).

[46] Jelikož se krajský soud v napadeném rozsudku ztotožnil se závěry druhého rozhodnutí předsedy žalovaného, dopustil se rovněž, stejně jako předseda žalovaného, nesprávného právního posouzení věci. Již to je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Protože by ovšem krajský soud, pakliže by mu Nejvyšší správní soud věc vrátil k dalšímu řízení, nemohl druhé rozhodnutí předsedy žalovaného než zrušit (jelikož v tomto rozhodnutí, kromě toho, že je částečně postaveno na nesprávných právních závěrech, chybí některé zásadní úvahy, které by žalovaný nemohl doplnit v řízení před krajským soudem), je třeba, aby druhé rozhodnutí předsedy žalovaného nyní zrušil kasační soud.

[47] Zdejší soud připomíná, že si uvědomuje rovněž to, že roli může hrát také skutečnost, zda bylo možné zahájení původního zadávacího řízení dne 9. 6. 2014 považovat za včasné, a to v souvislosti s tím, nakolik je případné zahájení „až“ k tomuto dni přičitatelné stěžovateli. V odstavci [31] tohoto rozsudku přitom Nejvyšší správní soud předdeslal, že tuto problematiku rozebere později. V návaznosti na výše uvedené tak prostor pro to, věnovat se dané otázce, nastává nyní.

[48] Myšlenku, že odpovědnost stěžovatele za jemu vytýkaný správní delikt se odvíjí od toho, zda způsobil nezbytnost zadání veřejné zakázky v JŘBU v krajně naléhavém případě, přičemž toto „způsobení“ je závislé na tom, zda vůči němu ministr (resp. ministerstvo) vystupoval jako zřizovatel (a tedy v rámci interních řídicích vztahů), nebo jako normotvůrce, vyjádřil krajský soud v prvním rozsudku KS, a to například v odstavcích 52 a 53. Konkrétně tak uvedl, že „v případě příspěvkových organizací zřizovaných státními orgány (v tomto případě ministerstvem) musí soud jasně konstatovat, že s ohledem na charakter veřejné správy v širším slova smyslu stojí v čele příspěvkové organizace fakticky vedoucí jejího zřizovatele, jakkoliv je [...] příspěvková organizace nadána vlastní právní osobností a schopností samostatně vystupovat v právních vztazích. Jestliže tedy zřizovatel

pokračování

zasahuje do předmětu veřejné zakázky zadávané jím zřízenou příspěvkovou organizací, je to právě příspěvková organizace, jako zadavatel veřejné zakázky, která nese odpovědnost za její zpracování, zadání a realizaci, a to bez ohledu na to, jak jsou vnitřními předpisy zřizovatele upraveny postupy při zadávání zakázek nebo vzájemné vztahy zřizovatele a příspěvkové organizace jako zadavatele. [...] Uvedené ale může platit pouze v případech, kdy akty zřizovatele příspěvkové organizace mají dopady pouze na činnost zadavatele, tj. jedná se o vztahy, které jsou vystavěny na aktech zřizovatele, které nemají dopad na veřejnost. Jinými slovy, pokud je příspěvková organizace jako zadavatel při zadání veřejné zakázky odkázána na rozhodnutí zřizovatele, které má dopad na práva a povinnosti neurčitého počtu osob, tak je v postavení jako jakákoliv jiná osoba, která své budoucí poměry (vč. zadání veřejné zakázky) může upravit až na základě normativního právního aktu. Na správních orgánech v takové situaci je vyhodnotit, nakolik se jedná o situaci, která měla, nebo mohla mít dopad do práv neurčitého počtu osob, tj. nakolik zřizovatel zadavatele vystupoval v pozici normotvůrce, a v souvislosti s tím nakolik je předmětná zakázka vázána na výsledek jeho normotvorby, nebo nakolik se jednalo o situaci „prostého“ aktu řízení zadavatele, typicky otázky rozpočtu nebo rozsahu plnění veřejné zakázky.“

[49] Nejvyšší správní soud poté v prvním rozsudku NSS, v reakci na údajnou nepřezkoumatelnost prvního rozhodnutí předsedy žalovaného, která byla konstatována v prvním rozsudku KS, shora citovaný závěr krajského soudu meritorně nehodnotil. Uvedl pouze to, že napadené správní rozhodnutí (první rozhodnutí předsedy žalovaného) je přezkoumatelné. K tomu dodal, že ze samotné argumentace žalobce (nyní stěžovatele), je nicméně zřejmé, že zahájení původního zadávacího řízení neoddlalo přijetí normativního aktu (změna vyhlášky č. 177/2009 Sb.), ale udělení nezbytného souhlasu ministrem – dle vnitřních předpisů – dne 23. 4. 2014. Kasační soud k tomu ovšem v odst. [26] svého prvního rozsudku dodal, že „[p]okud má krajský soud za to, že oddálení původního zadávacího řízení pramení z vnitřních (rozhodovacích a schvalovacích) procesů ministerstva nelze za určitých okolností klást žalobci k tíži, jde již o polemiku s věcným závěrem správního orgánu, jež nečiní napadené správní rozhodnutí nepřezkoumatelným. Pro úplnost soud dodává, že odůvodnění tohoto závěru není z rozsudku krajského soudu blíže seznatelné“.

[50] Nejvyšší správní soud tedy v prvním rozsudku ponechal krajskému soudu pro další řízení otevřenou možnost, aby se své právní konstrukce rozlišující mezi řídicí a normotvornou úlohou ministra (či ministerstva) přidržel a obhájl ji. Na základě toho pak krajský soud ve svém druhém rozsudku tuto konstrukci opět využil jako východisko pro své závěry. „Vyuvinění“ žalobce (nynějšího stěžovatele) krajský soud připustil pouze v případě, že by měl „za prokázané, že ministerstvo v době relevantní pro zadání veřejné zakázky (první polovina roku 2014) podnikalo kroky k přijetí nové právní úpravy ovlivňující její předmět, a zároveň bylo reálně možné tuto právní úpravu přijmout včas tak, aby byla účinná již ve vztahu ke státním maturitám roku 2015. V takovém případě by totiž bylo ze strany žalobce jakožto adresáta normativního aktu ministerstva nutným postupem vyčkat rozhodnutí ministerstva a posečkat s realizací zadávacího řízení. Případná následná nutnost zadat jej v jednacím řízení bez uveřejnění by nemohla být přičítána žalobci“ (odst. 49 druhého rozsudku KS). Krajský soud ovšem dospěl k závěru, že prodlení v zadání původní veřejné zakázky bylo přičitatelné pouze vnitřním poměrům stěžovatele, a že tedy stěžovatel za správní delikt odpovídá. Ke správnosti této úvahy se následně druhý rozsudek NSS nevyslovil, neboť kasační stížnost proti druhému rozsudku KS podal žalovaný, a to z důvodů, které se na citované závěry krajského soudu nevztahovaly.

[51] Rovněž v nyní napadeném rozsudku tak krajský soud navázal na myšlenky, které rozvinul ve svém prvním a druhém rozsudku (mj. k tomu uvedl, že předseda žalovaného rozhodoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v druhém rozsudku KS, přičemž v řízení vedeném po sp. zn. 31 Af 40/2023 byl tímto právním názorem vázán samotný krajský soud). Opět přitom dospěl k závěru, že nevznikly žádné reálné pochybnosti (resp. stěžovatel neprokázal opak), že by se skutek nestal tak, jak jej žalovaný popsal v prvostupňovém rozhodnutí a že v tomto smyslu je stěžovatelem tvrzená legislativní činnost MŠMT nepravděpodobná; naopak lze mít dle krajského soudu „za jednoznačně prokázané, že opožděné zadání původní veřejné zakázky bylo zapříčiněno jednáním ministra MŠMT jako zřizovatele žalobce“ (odst. 28 napadeného rozsudku). K tomu dospěl krajský soud poté, co některé důkazy navržené stěžovatelem provedl (zejména dobové mediální výstupy tehdejšího ministra), a jiné naopak neprovedl (zejména výslech tehdejšího ministra, PhDr. Marcela Chládky, MBA, MSc.).

[52] Nejvyšší správní soud v tomto řízení, stejně jako ve svém prvním rozsudku, nehodnotí správnost úvahy krajského soudu o rozlišování mezi úlohami ministra/ministerstva jako buď zřizovatele, nebo normotvůrce, neboť stěžovatel tuto myšlenku samu o sobě nezpochybňuje (důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4, věta první před středníkem s. ř. s. vázán). Rozporuje toliko to, nakolik je závěr krajského soudu o tom, v jaké pozici ministr vystupoval, správný, potažmo zda v tomto směru krajský soud řádně provedl dokazování a vyhodnotil příslušné důkazy.

[53] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud pochybil, pokud podle odst. 14 napadeného rozsudku odmítl provést výslech navrženého svědka – bývalého ministra – s odůvodněním, že „není potřeba zjistit pohnutky ministra [...], nýbrž pouze to, zda existoval pro oddalování souhlasu rozumný důvod v podobě přípravy (nikoli pouhého nevylučování) legislativní změny. Takový rozumný důvod zjištěn nebyl, respektive jeho existence byla vyvrácena“ (stejným způsobem odmítl krajský soud provést výslechy blíže neurčených pracovníků MŠMT, které stěžovatel rovněž navrhoval; zde lze konstatovat, že žalobcův návrh byl poměrně neurčitý, neboť v žalobě uvedl, že „navrhuje jako důkaz svědeckou výpověď [...] relevantních pracovníků MŠMT v rozhodném období první poloviny roku 2014, kteří by dosvědčili skutečné úvahy a záměry projednávané na MŠMT v rozhodném období“; takto navržené svědky však stěžovatel blíže neidentifikoval).

[54] Krajský soud pochopitelně nebyl povinen provést každý stěžovatelem navržený důkaz. Dle § 52 odst. 1 s. ř. s. totiž soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Zároveň však platí, že pokud soud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo ze dne 9. 11. 2006, č. j. 1 Azs 218/2004-89). Například ze zmíněného rozsudku č. j. 5 Afs 147/2004-89 dále plyne, že „neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“

pokračování

[55] V posuzovaném případě však nebyla naplněna ani jedna varianta pro možnost odmítnutí provedení navrženého důkazu, potažmo krajský soud v tomto směru svůj postup nedostatečně či nesprávně odůvodnil. Nebylo totiž možné na jednu stranu po stěžovateli požadovat, aby prokázal, jaké byly normotvorné záměry ministra (resp. ministerstva) v rozhodnou dobu, a zároveň odmítnout – s daným odůvodněním – provedení důkazu, u něhož nelze *prima facie* vyloučit, že mohl přispět k vyjasnění činnosti a záměrů ministra v relevantním období. Je sice pravda, že ani ze stěžovatelem předložených mediálních výstupů ministra jasně nevyplývalo, že by se změny v organizaci státních maturit (s vlivem na původní veřejnou zakázku), dle příslušného právního předpisu, měly týkat již roku 2015, resp. že stěžovatel ani žádné jiné takové jednoznačné podklady nepředložil. Na druhou stranu však s ohledem na povahu věci nelze bez dalšího říci, že by „*pohnutky ministra*“ neměly v tomto ohledu žádný význam. Právě úvahy ministra v rozhodnou dobu mohly (případně ve spojení s dalšími důkazy) přispět k vyjasnění, zda se chystaly změny vyhlášky č. 177/2009 Sb. s vlivem na původní veřejnou zakázku (obecně v tomto ohledu k osvětlení věci mohly napomoci i výpovědi „*relevantních pracovníků MŠMT*“, byly-li by stěžovatelem k výzvě soudu upřesněny). V tomto kontextu se krajský soud nevypořádal ani se související argumentací stěžovatele, že on sám ministrovi nemohl „uložit“ povinnost vytvářet o jeho koncepčních úvahách a záměrech „*oficiální*“ dokumenty MŠMT, a to také s ohledem na zásadní a silnou pozici ministra ve vztahu k normotvorbě ministerstva.

[56] Nejvyšší správní soud opakuje, že výše uvedeným blíže nehodnotí konstrukci krajského soudu týkající se rozlišování jednotlivých rolí ministra (či ministerstva). Pouze tím konstatuje, že krajský soud ve své podstatě požadoval po stěžovateli prokázání určitých skutečností, avšak následně mu toto prokázání znemožnil neprovedením důkazu, který na první pohled nebylo možné považovat (z hlediska toho, co krajský soud měl za důležité) za irelevantní nebo nadbytečný, případně, že neprovedení navrženého důkazu nepřiléhavě odůvodnil.

[57] S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud nyní ruší rovněž druhé rozhodnutí předsedy žalovaného, přenáší se potřeba daného dokazování v závislosti na důkazní aktivitě stěžovatele do řízení před žalovaným. Pouze pro úplnost přitom kasační soud připomíná, že odůvodnění možnosti využití JŘBU tíží zadavatele. Jak uvádí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (v rozhodnou dobu byla transponována právě do ZVZ), *zadavatel, který využije této výjimky, by měl odůvodnit, proč nemá k dispozici rozumné alternativy nebo náhradní řešení* (bod 50 odůvodnění směrnice 2014/24/EU). Soudní dvůr EU k tomu uzavřel, že „*důkazní břemeno ohledně existence výjimečných podmínek odůvodňujících výjimku nese ten, kdo se jich dovolává*“ (rozsudek ze dne 14. 9. 2004, *Komise proti Itálii*, C-385/02, bod 19). Nejvyšší správní soud poté tento výklad uplatňuje i v případě ukládání pokut ze strany žalovaného za nedodržení podmínek JŘBU, jako je tomu i v projednávaném případě (rozsudky ze dne 31. 8. 2015, č. j. 8 As 149/2014-68, odst. [37] a [39] a ze dne 12. 5. 2016, č. j. 1 As 256/2015-95, č. 3436/2016 Sb. NSS, odst. [89]). Platí totiž, že „*žalovaný nemá povinnost skutečnosti, resp. důvody, které zadavatele opravňovaly k zadání veřejné zakázky prostřednictvím [JŘBU], sám vyhledávat*“ (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2019, č. j. 62 Af 93/2017-94, č. 4173/2021 Sb. NSS, odst. 41). Zároveň by důvody pro využití JŘBU s ohledem na zásadu transparentnosti měly být náležitým způsobem doloženy již v dokumentaci o zadání veřejné zakázky (rozsudek tohoto soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 2 As 292/2017-34, odst. [21], a ze dne 24. 2. 2021,

č. j. 2 As 251/2019-52, odst. [22]). Judikatura nicméně dovoluje i následně provést další důkazy k oprávněnosti využití JŘBU (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2023, č. j. 4 As 31/2023-26, odst. [25] a judikatura tam citovaná). K závěrům uvedeným v tomto odstavci kasační soud odkazuje na svůj rozsudek č. j. 1 As 63/2025 - 64 (zejména odst. [25] a [26]).

[58] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto zrušil rozsudek krajského soudu (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). S ohledem na důvody zrušení daného rozsudku zrušil Nejvyšší správní soud i (druhé) rozhodnutí předsedy žalovaného. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V tomto případě jde o závěr, že je třeba blíže skutkově objasnit, zda stěžovatel způsobil nezbytnost zadání veřejné zakázky v JŘBU v krajně naléhavém případě a zda stěžovatel tento stav nemohl předvídat.

[59] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší i rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem, neboť řízení před správními soudy je tím skončeno. Žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť v důsledku zrušení (druhého) rozhodnutí předsedy žalovaného kasačním soudem ve věci neměl úspěch. Stěžovatel naopak procesně úspěšný byl, proto mu náhrada nákladů řízení náleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[60] Náklady stěžovatele v řízení o žalobě spočívaly v soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměně advokáta za čtyři úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, další podání ve věci samé ze dne 21. 2. 2024 a účast na jednání před krajským soudem dne 1. 4. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. v této věci **3 × 3 100 Kč + paušální částku 3 × 300 Kč** [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024], a **1 × 4 620 Kč** [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši **1 × 450 Kč** (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, opět ve znění účinném od 1. 1. 2025). Odměna v řízení před krajským soudem tak dohromady činila **15 270 Kč**. Protože je advokát plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o 21 % z částky 15 270 Kč, tedy o **3 207 Kč** (zaokrouhлено na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 daňového řádu). Náklady řízení před krajským soudem celkově představovaly částku ve výši **3 000 Kč + 18 477 Kč**, tedy částku **21 477 Kč**.

[61] V řízení o kasační stížnosti se jednalo o soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměnu advokáta za čtyři úkony právní služby: sepsání kasační stížnosti, repliku k vyjádření žalovaného a další dvě podání ve věci samé, tj. **4 × 4 620 Kč** [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 5 a § 7 bodem 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši **4 × 450 Kč** (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, opět ve znění účinném od 1. 1. 2025). Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o **4 259 Kč** (zaokrouhлено na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 daňového řádu). Náklady řízení o kasační stížnosti tak představují částky **5 000 Kč + 24 539 Kč**, celkově tedy **29 539 Kč**.

pokračování

[62] Žalovaný je proto povinen stěžovateli k rukám jeho advokáta uhradit náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši **51 016 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu